

Arrest

nr. 28 476 van 9 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 27 oktober 2008 tot weigering van visum – gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DE CLERCQ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 31 oktober 1994 trouwt de verzoekende partij in Nederland met mevrouw J.V.R., van Nederlandse nationaliteit.

1.2 Op 31 januari 2008 dient de verzoekende partij een visumaanvraag in tot familiale hergroepering.

1.3 Op 27 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister een negatieve beslissing omtrent de visumaanvraag van de verzoekende partij, en wordt ter kennis gebracht op 28 oktober 2008. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“ (...)Betrokkene kan zich niet beroepen op de bepalingen van art. 40bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Overwegende dat dhr. M.R., geboren op 19/12/1970 en van Marokkaanse nationaliteit op 31 januari 2008 een visumaanvraag indiende bij het Belgische consulaat-generaal te Casablanca in

functie van mevr. V.R.J, geboren op 5/10/1969 en van Nederlandse nationaliteit; Overwegende dat mijnheer in Nederland ongewenst verklaard werd wegens meerdere overtredingen van de Opiumwet en meerdere diefstallen; Overwegende dat mijnheer, door zijn persoonlijk gedrag, bijgevolg een bedreiging vormt voor de openbare orde;

Gezien deze bedreiging van dergelijke aard is dat zijn persoonlijke en familiale interesses niet kunnen primeren op het behoud van de openbare orde.

Bijgevolg kan mijnheer zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 40bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en dit in overeenstemming met artikel 43 van bovenstaande wet;

(...)

Art. 40 bis (...)“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van de motivering en de artikelen 40 en 43 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…)2.1. Gebrekkige motivering van de bestreden beslissing: artikel 40 en 43 vreemdelingenwet

De verwerende partij baseert haar beslissing tot weigering van een gezinshereniging uitsluitend op het feit dat verzoeker ongewenst verklaard werd door de Nederlandse overheid door het beweerdelijk overtreden van de opiumwet en het begaan van meerdere diefstallen.

De verwerende partij vindt het blijkbaar niet noodzakelijk de precies begane overtredingen op te sommen en houdt het aantal overtredingen gemakkelijkshalve op “meerdere”.

Behoudens in gevallen waarin verzoeker absoluut niet op de hoogte is gebracht van een veroordeling, kan er slechts 1 overtreding van de opiumwet worden vastgesteld waarvoor hij reeds een vrijheidsberovende straf heeft dienen te ondergaan.

Verzoeker heeft duidelijk zijn tweede kans gegrepen, is ondertussen een 38 jarige getrouwde vader van 2 kinderen en maakt geen enkel concreet gevaar uit voor de openbare orde en veiligheid in België.

De verwerende partij heeft dan ook verder geen andere argumenten om te bewijzen dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Door de vestigingsaanvraag te weigeren zonder aan te geven waarom zijn persoonlijk gedrag een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, heeft de verwerende partij zijn beslissing niet geldig en voldoende gemotiveerd in feite en in rechte. (Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 7065, 8 februari 2008 <http://www.cce-rvv.be> (30 juli 2008); , T. Vreemd. 2008 (samenvatting), afl. 2, 147;)

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalde in haar arrest als volgt (Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 6936, 6 februari 2008 <http://www.cce-rvv.be> (7 november 2008); , T. Vreemd. 2008 (samenvatting), afl. 3, 214;):

De verwerende partij baseert zijn beslissing op het feit dat verzoeker “ter Schengen staat gesignaleerd in Spanje” en dat hij daar werd veroordeeld wegens bezit van verdovende middelen, feiten die dateren van 2003. Door de vestiging te weigeren van verzoeker als een echtgenoot van een Belg om de enige reden die hiervoor werd aangegeven, zonder uit te leggen waarom zijn persoonlijk gedrag een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, op de datum van de bestreden beslissing, heeft de verwerende partij zijn beslissing niet geldig en voldoende gemotiveerd in feite en in rechte.

In een arrest van eerdere datum besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als volgt (Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 6743, 30 januari 2008 <http://www.cce-rvv.be> (7 november 2008); , T.Vreemd. 2008 (samenvatting), afl. 3, 214;):

De verwerende partij baseert zijn beslissing enkel op het feit dat verzoeker het voorwerp is geweest van een correctionele veroordeling in november 2005, feiten die dateren van 2003. Door de vestiging te weigeren van verzoeker als descendent van een Belg op basis van deze correctionele veroordeling, zonder uit te leggen waarom zijn persoonlijk gedrag een werkelijk; actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, op de datum van de bestreden beslissing, heeft de verwerende partij zijn beslissing niet geldig en voldoende gemotiveerd in feite en in rechte. ('Art. 40 en 43 vreemdelingenwet).

Om deze reden dient de bestreden beslissing alleszins te worden vernietigd.(...)"

2.1.2 In haar nota met opmerkingen is de verwerende partij de mening toegedaan dat het middel niet dienstig is aangezien de verzoekende partij ongewenst werd verklaard door de Nederlandse autoriteiten en gesignaleerd staat in het SIS, dat de signalisatie een relevant gegeven is bij de beoordeling van een visumaanvraag en bezwaarlijk geminimaliseerd kan worden, dat persoonlijke en familiale interesses niet kunnen primeren op de nationale veiligheid en dat bijgevolg de verzoekende partij zich niet kan beroepen op artikel 40bis en artikel 43 van de vreemdelingenwet, dat de bestreden beslissing te wijten is aan het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij en zij ook verantwoordelijk is voor de gevolgen van haar criminele activiteiten, en dat de overheid terecht, alleszins niet kennelijk onredelijk, stelde dat de verzoekende partij wegens haar persoonlijk gedrag een bedreiging vormde voor de nationale veiligheid.

2.1.3 De verzoekende partij herhaalt in haar repliekmemorie wat zij reeds stelde in haar inleidende verzoekschrift, en voegt eraan toe dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet precies ingaat op de reden waarom de verzoekende partij een concreet gevaar zou uitmaken voor de openbare orde, en dat in het geval waar een veroordeling dateert van 20 jaar geleden en er bewijs is dat de verzoekende partij haar leven een andere wending heeft gegeven, de familiale belangen dienen te primeren op de nationale veiligheid.

2.1.4 De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Aldus wordt de overheid verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de aanvraag tot een visum-gezinshereniging wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, in overeenstemming met artikel 43 van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat de verzoekende partij in Nederland ongewenst werd verklaard wegens meerdere overtredingen van de Opiumwet en meerder diefstallen, dat zij bijgevolg een bedreiging vormt voor de openbare orde en dat deze bedreiging van dergelijke aard is dat haar persoonlijke en familiale interesses niet kunnen primeren op het behoud van de openbare orde.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij het *'blijkbaar niet noodzakelijk (vindt) de precies begane overtredingen op te sommen en het aantal overtredingen gemakkelijks halve op 'meerdere' (houdt)'*. De Raad merkt nogmaals op dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing niet moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De verzoekende partij is van mening dat behoudens gevallen waarin de verzoekende partij absoluut niet op de hoogte is gebracht van een veroordeling, er slechts 1 overtreding van de Opiumwet kan worden vastgesteld waarvoor zij reeds een vrijheidsberovende straf heeft dienen te ondergaan en dat de verwerende partij verder geen andere argumenten heeft om te bewijzen dat het persoonlijke gedrag van de verzoekende partij een actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde. De bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat *'mijnheer in Nederland ongewenst verklaard werd wegens meerdere overtredingen van de Opiumwet en meerdere diefstallen; Overwegende dat mijnheer, door zijn persoonlijk gedrag, bijgevolg een bedreiging vormt voor de openbare orde. Gezien deze bedreiging van dergelijke aard is dat zijn persoonlijke en familiale interesses niet kunnen primeren op het behoud van de openbare orde.'* Dit wordt tevens bevestigd in het administratief dossier. Uit een uittreksel van het Schengen Information System blijkt dat de verzoekende partij *'ongewenst is verklaard van 06-10-2005 tot 06-10-2014 en gesignaleerd in het SIS wegens overtreding van de Opiumwet (meerder malen) en diefstal uit woning (meerder malen). Betrokkene is meerder malen veroordeeld tot gevangenisstraffen, variërend van 1 week tot 30 weken'*. Het feit dat de verzoekende partij stelt dat zij slechts 1 overtreding van de Opiumwet kan worden ten laste gelegd, vindt bijgevolg geen steun in het administratief dossier.

De verzoekende partij voert tevens een schending aan van de artikelen 40 en 43 van de Vreemdelingenwet en verwijst hierbij naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name arrest nr. 7 065, nr. 6 936 en nr. 6 743.

Artikel 40, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

'§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.'

De Raad merkt op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij over de Marokkaanse nationaliteit beschikt en bijgevolg geen *'burger van de Unie'* is en zich niet dienstig op artikel 40 van de vreemdelingenwet kan beroepen.

Artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

'De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk

gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

Bij de uitoefening van de in artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid, beschikt de gemachtigde van de minister over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

In de bestreden beslissing wordt wel degelijk verwezen naar de gedragingen van de verzoekende partij, met name *' dat mijnheer in Nederland ongewenst verklaard werd wegens meerdere overtredingen van de Opiumwet en meerdere diefstallen'*. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij op tal van domeinen de reglementering in het verleden niet respecteerde. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat uit haar persoonlijk gedrag voortvloeit dat zij een bedreiging vormt voor de openbare orde.

Waar de verzoekende partij verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat haar situatie gelijklopend is met deze uit de voornoemde arresten.

De verzoekende partij maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1 In een tweede en derde middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 5 en 18 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), en de artikelen 7 en 8 van het Kinderrechtenverdrag.

2.2.2 Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...)2.2. Schending artikel 5 en 18 Kinderrechtenverdrag:

De beslissing van verweerder heeft als gevolg dat verzoekers zoon en dochter verder voor onbepaalde tijd van hun vader gescheiden zullen leven, hetgeen een schending betekent van artikelen 5 en 18 Kinderrechtenverdrag die bepalen dat de lidstaten, aangesloten bij dat verdrag, de rechten, plichten en de verantwoordelijkheden van de ouders eerbiedigen, en alles doen wat in de lidstaten hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van de kinderen. (R.v.St. nr. 148.314, 24 augustus 2005 <http://www.raadvst-consetat.be> (22 maart 2006); T. Vreemd. 2005 (verkort), afl. 4, 401.

Verzoeker is momenteel in de onmogelijkheid om deze verantwoordelijkheid mee te dragen door het toedoen van de verwerende partij welke haar beslissing baseert op de beweerdelijke veroordelingen voor een Nederlandse rechtbank.

Ook om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd. (...)"

Ter adstruering van het derde middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…)2.3. Schending van artikel 7 en 8 van het kinderrechtenverdrag:

Artikel 7 van het kinderrechtenverdrag wordt in die zin geschonden dat de kinderen momenteel niet door beide ouders kunnen worden verzorgd.

Zowel R. als Y. M. hebben, zoals elk kind, hun vader nodig. Door het opleggen van een onredelijke en disproportionele beslissing, wordt hen nu dit fundamenteel kinderrecht ontnomen. (...)”

2.2.3 In haar nota met opmerkingen is de verwerende partij de mening toegedaan dat deze artikelen niet dienstig kunnen worden ingeroepen nu de vordering enkel uitgaat van de vader en niet mede namens de kinderen werd ingediend en dat de verzoekende partij de rechtstreekse werking van de artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kan invoeren.

2.2.4 In haar repliekmemoorie herhaalt de verzoekende partij integraal wat zij reeds stelde in haar inleidende verzoekschrift.

2.2.5. De Raad merkt op dat het middel niet in aanmerking kan worden genomen nu de vordering enkel uitgaat van de vader en niet mede namens de kinderen werd ingediend (RvS 9 november 1994, nr. 50 131).

Het tweede en derde middel zijn ongegrond.

2.3.1 In een vierde middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van 4 november 1950 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het vierde middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…) 2.4. Schending van artikel 8 EVRM:

De verwerende partij schendt in haar beslissing evident het fundamentele recht van verzoeker op een waardig gezinsleven.

Aangezien de kinderen hier in België school lopen en zowel verzoeker als Mevrouw V. R. niet over voldoende middelen beschikken om het gezin toe te laten regelmatig terug naar Marokko te reizen, wordt door de beslissing van de verwerende partij de verbondenheid tussen de familieleden ernstig verstoord en eenvoudigweg onmogelijk gemaakt.

Indien al zou blijken dat verzoeker enige strafrechtelijke veroordelingen heeft opgelopen dan nog maakt deze beslissing een schending uit van artikel 8 EVRM daar deze beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanreikt aan het hele gezin.

De schade aan het gezin manifesteert zich het grootst bij de kinderen welke de vaderfiguur in hun leven missen en allerlei lichamelijke stressverschijnselen vertonen in die zin. (...)”

2.3.2 In haar nota met opmerkingen is de verzoekende partij de mening toegedaan dat artikel 8 van het EVRM niet absoluut is en een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat, en dat de echtgenote van de verzoekende partij heeft gekozen om met de kinderen naar België te verhuizen in de wetenschap dat haar echtgenoot gesignaleerd werd in het S.I.S., niettemin heeft zij de mogelijkheid om het gezinsleven in Marokko verder te zetten, doch niet in België.

2.3.3 In haar repliekmemoorie stelt de verzoekende partij dat een signalisatie in het S.I.S. een schending van het gezinsleven niet kan rechtvaardigen, dat het gezin gepoogd heeft om het leven opnieuw in Marokko op te bouwen doch dit bleek, gezien de totaal verschillende sociaal-economische en maatschappelijke situatie, op geen enkele wijze mogelijk, en dat teneinde een waardig gezinsleven te kunnen leiden een terugkeer naar Europa noodzakelijk was.

2.3.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Inzake het legaliteitscriterium bestaat er geen discussie: artikel 43 van de Vreemdelingenwet laat immers toe de binnenkomst van een vreemdeling te weigeren. De bescherming van de openbare orde vormt een legitiem doel dat uitdrukkelijk is voorzien in artikel 8, tweede lid van het EVRM, zodat aan het zogenaamde legitimiteitscriterium is voldaan. De verzoekende partij stelt echter dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin, en het grootst bij de kinderen welke de vaderfiguur in hun leven missen en allerlei lichamelijke stressverschijnselen vertonen in die zin. De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat. Uit wat reeds besproken werd naar aanleiding van het eerst middel, blijkt dat de verzoekende partij een misdadig verleden heeft en herhaaldelijk in aanraking kwam met de gerechtelijke autoriteiten en het niet onredelijk, noch disproportioneel is een visum-gezinshereniging te weigeren ten aanzien van verzoekende partij omwille van redenen van openbare orde gebaseerd op haar persoonlijk gedrag. Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). De verzoekende partij stelt dat gezien de totaal verschillende sociaal-economische en maatschappelijke situatie, hun leven opnieuw op te starten in Marokko op geen enkele wijze mogelijk is. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een blote bewering die geen dergelijke onmogelijkheid aantoont.

Waar de verzoekende partij bovendien stelt dat de kinderen in België school lopen en zowel de verzoekende partij als Mevrouw V.R. niet over voldoende middelen beschikken om het gezin toe te laten regelmatig terug naar Marokko te reizen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zelf de verantwoordelijk dient op te nemen van de keuze die zij in het verleden heeft gemaakt, met name de beslissing dat haar echtgenote en kinderen in België zouden komen wonen.

Het vierde middel is ongegrond.

2.4.1 In een vijfde middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van het vijfde middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…) 2.5. Schending artikel 3 EVRM:

Het opleggen van huidige beslissing maakt een onmenselijke behandeling uit van alle leden van het gezin.

Het is voor een vader onmenselijk om te worden losgerukt van zijn kinderen op basis van eerdere veroordelingen op een ander grondgebied van een land dan het land waarvoor een gezinshereniging wordt aangevraagd.

Alle betrokken gezinsleden leven in volledige onrust wachtende tot zij weer op een menselijke manier terug kunnen samenleven. (...)

2.4.2 In haar nota met opmerkingen geeft de verzoekende partij geen verdere toelichting omtrent de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM.

2.4.3 In haar repliekmemoirie herhaalt de verzoekende partij integraal wat zij reeds stelde in haar inleidende verzoekschrift.

2.4.4 Artikel van het 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Inzonderheid volstaat een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (RvS 29 oktober 2007, nr. 176 285; RvS 29 oktober 2007, nr. 176 279). In casu beperkt de verzoekende partij zich tot de stelling dat de bestreden beslissing een onmenselijke behandeling uitmaakt van alle leden van het gezin, aangezien het voor een vader onmenselijk is om te worden losgerukt van zijn kinderen op basis van eerdere veroordelingen op een ander grondgebied van een land dan het land waarvoor een gezinshereniging wordt aangevraagd. De verzoekende partij brengt echter geen enkel begin van bewijs naar voren in verband met een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM.

Het vijfde middel is ongegrond.

2.5.1 In een zesde middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar uit de lezing van het middel blijkt echter dat de verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, wat in casu onderzocht zal worden.

Ter adstruering van het zesde middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(...) 2.6. Schending artikel 8 EVRM:

Verzoeker wordt alleszins iet recht op een eerlijke behandeling en de reci.t op een eerlijk proces ontnomen in die zin dat hij niet in de mogelijkheid is de bewijsstukken, waarop de weigeringsbeslissing is gebaseerd, te raadplegen.

Na aanvraag bij de verwerende partij werd eenvoudigweg een email overgemaakt waarin de reden van weigering als volgt werd beschreven:

‘aangaande de vraag tot inzage in het strafregister van uw cliënt M. R., kunnen wij U echter niet van dienst zijn. Om deze informatie op te vragen, kun U zich tot de Nederlandse autoriteiten richten (stuk 9).

Bij navraag bij de Nederlandse autoriteiten blijkt dat dit gemiddeld meer dan 2 weken duurt om inzage te krijgen in het strafdossier. Vervolgens moet verzoeker vanuit Marokko een volmacht/mandaat sturen tot inzage waarna een vertegenwoordiger van verzoekster het dossier kan inkijken op de griffie van de rechtbank in Maastricht.

Over een gelijkheid van wapens kan alleszins geen sprake zijn. De rechten van verdediging zijn alleszins geschonden doordat verzoeker de mogelijkheid wordt ontnomen effectief zijn dossier in te kijken. (...)

2.5.2 In haar nota met opmerkingen is de verwerende partij de mening toegedaan dat een schending van artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zodat dit middel niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, en dat het in het kader van het vreemdelingencontencieux irrelevant is of de verzoekende partij al dan niet haar dossier kan inkijken.

2.5.3 In haar repliekmemorie herhaalt de verzoekende partij wat zij reeds stelde in haar inleidende verzoekschrift en past tevens haar materiële vergissing aan. In de aanhef van het zesde middel vervangt de verzoekende partij 'schending van artikel 8 EVRM' door 'schending van artikel 6 EVRM'.

2.5.4 De Raad wijst erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285,; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen , Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Waar de verzoekende partij bovendien stelt dat zij niet in de mogelijkheid is de bewijsstukken, waarop de weigeringsbeslissing is gebaseerd, te raadplegen, merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van een betwisting aangaande het recht van inzage van een strafdossier.

Het zesde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.